

PS Benedict | Statutul de părinte este maturizare spirituală prin dragoste răstignită, după chipul lui Dumnezeu

Preasfințitul Părinte Benedict Bistrițeanul a publicat, în [Revista Renașterea](#) a Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului, o meditație despre modul în care calitatea de părinte ne maturizează spiritual, făcându-ne să ne asemănăm mai mult cu Dumnezeu.

„Dumnezeu are multe numiri în Sfânta Scriptură”, scrie episcopul vicar: „*Cel ce este*” (Ieșire 3, 14), „*Cel ce face*” (Facere 1,1 etc) și „*Cel ce lucrează*” (Ioan 5, 17). Dar, „dintre toate aceste numiri-icoane pe care le primește Dumnezeu cea mai sugestivă, cea mai cuprinzătoare, cea care le întrece pe celelalte și chiar le detronează” este cea de „părinte”.

El afirmă că Hristos ni l-a revelat deplin pe Dumnezeu ca Tată. „Tatăl este viața, originea vieții, și a întregii existențe. Tot tatăl este cel care crește, educă și poartă

de grijă. Și tot el este cel care mântuiește. Sânul său este mereu punctul de referință, locul de odihnă, dar și semnul izbăvirii finale”, scrie ierarhul.

În Parabola fiului risipitor, „Tatăl milostiv, «risipitor» în dragostea lui față de cei doi copii, devine «icoana umană» a lui Dumnezeu ca părinte. Este de la sine înțeles rolul său în nașterea copiilor... Dar se dovedește ca părinte, mai ales, prin încrederea și răbdarea lui” față de cei doi fii ai săi.

Dumnezeu a avut încredere în om când l-a adus la existență

Paternitatea este iubire și asumare de riscuri într-o relație de iubire guvernată de libertate „În forma părinției duhovnicești, dragostea se încăpățânează să se încreadă în om, pentru că dintru început ea riscă, dând naștere, apoi riscă acceptând posibilitatea refuzului propriului copil, și riscă asumând răbdarea, chiar și atunci când nu se mai zărește nici un semn de revenire”.

La fel ca tatăl fiului risipitor, „Dumnezeu ca părinte a avut credință în om din clipa când l-a adus la existență, i-a respectat voința atunci când acesta a ales altceva decât voia Lui, și a sperat în el pe tot parcursul existenței sale”.

Acest tip de iubire este una „totală, neschimbătoare, necondiționată și până la sfârșit”, scrie episcopul vicar. „Părinția se manifestă ca autoritate a dragostei... Exista o singură «datorie» pentru el ca tată, să iubească, chiar și fără să primească în schimb. Aici își dovedește calitatea sa de părinte”.

Paternitatea este sacrificiu suprem: „Un părinte știe «să își piardă sufletul» (Marcu 8, 35) pentru copilul său. De aceea, pe parcursul vieții lui, el trăiește de multe ori moartea. Pentru el viața înseamnă o succesiune de morți, din dragoste, care, paradoxal, îi oferă viață din belșug”.

Statul de părinte, asemănare cu Tatăl ceresc

„Dragostea părintească se măsoară prin răstignire”, subliniază ierarhul. „Înțelegem din evanghelie că cineva este tată nu doar pentru că naște, nici pentru averea pe care o împarte copiilor, ci pentru capacitatea de a iubi neschimbat, necondiționat și până la sfârșit” pe copiii săi.

El identifică șapte calități ale tatălui evanghelic: **dragoste răstignită, încredere constantă, discreție caldă, răbdare, duioșie, smerenie** (iese în întâmpinarea copiilor) și **bucurie permanentă**. „Toate aceste calități spun câte ceva despre tatăl evanghelic, dar și despre prototipul pe care îl reprezintă”, adică Dumnezeu Tatăl.

„Orice părinte își dorește ca, la un moment dat, copiii săi să devină la rândul-le părinți. Acesta este semnul maturizării”, încheie Episcopul vicar. „Socotesc că intrarea în bucuria ospățului eshatologic presupune dobândirea calității de părinte”.

Foto credit: Facebook / Mitropolia Clujului, Maramureșului și Sălajului

— basilica.ro